

(המשך מעמוד 29)

גויה לעברה טיל אנטי-מטוסי ישראלי בשנת 1974.

לאוריאלי חפץ לא היה מושג מה זאת באר נפט וכיצד היא פועלת. אולם כששמע על הדליקה, שפרצה בבאר הימית, ועל השתוללותה במשך כמה ימים מבלי שניתן היה לכבותה התיישב אחרי שעות העבודה בביתו, למד את הנושא והתחיל לשרטט ולתכנן תוכניות.

כעבור כמה שעות צילצל לצבי דינש-טיין, מי שהיה אז הממונה על ענייני הנפט. דינשטיין לא היה במשרד. חפץ הוריד דיע למזכירתו: "תגידי לדינשטיין שאר ריאל חפץ צילצל. אני רוצה להיפגש איתו. יש לי רעיון לכיבוי הדליקה."

הוא לא היה היחיד שצילצל והציע את עזרתו. דינשטיין החזיר לו צילצול וביקש לדעת מה הכשרות. "מעולם לא ראיתי שדה-נפט," אמר לו חפץ. "ומעולם לא הייתי מתחת לפני המים. לא ראיתי באר"

הציוד הדרוש לו ליצירת הדגם של ה-מיתקן לכיבוי באר-הנפט. מהחלקים ש-סופקו לו בנה במו ידיו את המיתקן ש-תוכנן והיה אחוז קדחת לקראת ניסיון. בניסוי הראשון, שנערך בטכניון, לא פעל המיתקן כפי שרצה. הוא לא עמד בלחץ. חפץ התאכזב, אבל לא נואש. "חכו," אמר, "אני אשכלל אותו מיד." הכישלון שיגע אותו. הוא לא היה רגיל לכישלונות. תמיד היה מתפאר בכך שכל המצאותיו, שתוכננו על הגייר, פעלו תמיד ללא דופי בביצוע ראשון.

תוך יומיים הגיע חפץ לרעיון לשיכ-לול מתוחכם של המיתקן שהמציא. ה-מיתקן המשוכלל הובא בחלקה לאירודינ-מיקה בטכניון בחיפה. הפעם הצליח ה-מיתקן. המיתקן עמד בלחץ גדול פי כמה מהנדרש. חפץ, שעבד תחת לחץ זמן, כשהוא מבכה על כך שהמדינה מפסידה כל יום כסף, היה מאושר בהצלחתו. הוא לא יכול היה לבטא את אושרו, נכנס למ-

חפץ בעת קבלת פרס ביטחון-ישראל

כעבור דקה: שירות יד

כונתו ודבר שעות רבות כמו משוגע כמעלה במורד הכרמל.

ביתניים הזמיה חברת נתיב-נפט מומ-ה אמריקאי לכיבוי באר-הנפט. האיש דרש סכומים אסטרונומיים לביצוע המשי-מה. הסכימו לכל תביעותיו. הוא כיבה את הבאר בשיטה הפרימיטיבית של פיצוץ. מהמציאתו של חפץ אימצו רק את הקטע, באמצעותו ניתן תוך כדי כיבוי להתחיל לשאוב מיד מהבאר הכבויה מחדש.

חפץ סיים את משימתו מבלי להגיש חשבונות לנתיב-נפט. רק אחרי התייעצות עם עורך-דין, התברר לו שהוא זכאי, על פי החוק, לאותו סכום שקיבל המומחה האמריקאי שכיבה את הבאר. זאת כיוון שהחוק אווה כל הזמן בעתודה לכיבוי הבאר. אלא שהחברה הממלכתית סירבה להיענות לתביעתו של חפץ. שבינתיים רשם את הפטנט הבלעדי שלו, לכיבוי באר-הנפט בווערות. בכל העולם.

מאחר שזאת היתה הפעם הראשונה, בה הקדיש תשומת-לב כה מרובה להמצאה ש-לא בתחום הביטחון ולא לצרכי צה"ל, תבע חפץ את חברת נתיב-נפט למישהפט. ה-מישהפט התמשך שנים. הוא הסכים לבסוף ללכת לפשרה. רק משום שלא נותרו בו עוד כוחות להילחם. הוא החל לסבול מ-מצב בריאותי ירוד כתוצאה מפגיעתו ב-מעלות. הוא הכיר במיגבלותיו והסכים - בפעם הראשונה בחייו - להתפשר.

את ההמחאה עם הסכום עבור מאמציו והמצאתו לכיבוי הדליקה באבירודס קיב-לה רעייתו כשהיה כבר בבית-החולים ב-מצב של גסיסה. זה היה בבוקר היום בו איבד את חברתו ולא התעורר יותר. עדנה חפץ ביקשה להראות לו את ההמחאה. "לא חשוב איך שזה נראה," אמר אוריאל, "ה-עיקר שזה ישנו."

על פי בקשתו קברו אותו בחלקה ה-צבאית בהר הרצל, "בין הילדים," כפי שנהג לומר. על קברו מותקנת מצבה כמו על קברות כל חללי צה"ל.

מאז נפצע לא הביע אוריאל חפץ חרטה. אפילו במילה אחת, על שהתנדב למיבצע בו נפצע בפצעים שהביאו למותו. "אם כבר להיפצע למות," אמר לפני מותו, "אז מוטב כבר שזה יהיה בפעולה קרביית." אוריאל חפץ מת באותה דרך בה חי.

אלי תבור

(המשך מעמוד 34)

כיוון שהשעה היתה כבר מאוחרת, הציע לה לבוא אליו. הוא לקח מונית. שילם עבורה 50 לירות, והם עלו יחד לדירה שבה התגורר. בסלון ישבו בעלת-הבית, ושתי בנותיה. הבת הצעירה, פיטפטה עימה כמה מילים באנגלית, ואחר-כך התכבדו במעדנים, שהגיש בעלת-הבית, וחזו בי תוכניות הטלוויזיה עד לסיום השידורים.

בעלת-הבית הביאה סדינים נקיים, והציע עז עוד מיטה בחדרו של בנו, והם נכנסו יחדיו לחדר.

למבוגרים בלבד. אם עד כה אי-אפשר היה להפסיק את שטף-דיבורו של רוזנברג, הרי כעת החל מגמגם, נשתתק, נראה נבוך ואפילו הסמיק.

"שמנו ידיים אחד על השני, הוא לטפה את חזי ואמרה שיש לי גוף של שחקן כדורגל וידיים של פסנתרן," הגיחוכים, שנשמעו מהקהל, הסבו את תשומת-לבם של השופטים לכך כי האולם מלא בני-נוער, והם ציוו על הנוער לצאת את האר-לם למשך העדות. ההצגה היתה מוגבלת למבוגרים בלבד.

בנו המשיך וסיפר כיצד הדליקו סיגריה, ישבו ודיברו על עתידו, והיא אצלה ש-בחור חכם כמוהו ילמד מיקצוע אחר, ולא יבזבז את חייו על מלצרות. אולם, "אני אמרתי לה שביחסים בין גבר לאשה, לא צריך להיות דוקטור או פרופסור."

הוא המשיך להסתובב סחור-סחור, וניכר היה עד כמה קשה לו לדבר על העניינים האינטימיים. השופטים, שקצרה רוחם, חר-לו לוחצים אותו ושואלים שאלות מדרי-כות. גם סניגורו, מיכאל גנס, ניסה לעזור לבית-המשפט ולקצר את ההליכים.

"היא הורידה בעצמה את חולצת-הגולף שלבשה, נכון ששמי עליה יד, אך לא היתה לי כוונה רעה." היא אמרה כי היא מתאהבת בקלות, ויש לה אופי חלש. לכן ביקשה ממנו ש-לא יתעלס איתה, כי יהיה לה קשה לעזוב אותו ואת ישראל. "אז הנחתי לה ועברתי למיטה השנייה, אבל היא חזרה למיטתי ושאלה אותי אם אינני כועס עליה, ואמרה שהיא מבינה אותי בתור גבר."

עכשיו שאל הסניגור חד וחלק: "באת איתה במגע אוראלי?"

"כן, אבל רק לזמן קצר, והיא זו שיזמה זאת."

"האם עשית בה מעשה סדום?" "חס וחלילה, איך אני אעשה דבר כזה? בכלל לא שכנתי איתה, רק גמרתי בין רגליה!"

המישרה העירה את רוזנברג בבוקר. דושקה נמלטה ממחדר בלילה והתלוננה במישרה, וכך החל העניין מתגלגל.

אי-אפשר להיפטר. אין לו הסבר מדוע נמצא דם על הסדינים הנקיים. אין לו גם הסבר לאנחות-הכאב ששמעה בע-לת-הבית באמצע הלילה. הכל היה פשוט ונעים. בילוי שנעשה בהסכמת שניהם.

הוא לא שכב איתה, מכיוון שלא רצתה בכך, אך כל השאר נעשה בהסכמה הדדית. בית-המישהפט הכריז על הפסקה. זו היתה העדות האחרונה בתיק. עדותה של דוש-קה נגבתה בפני שופט לפני יותר משנה, לפני שעזבה את הארץ. הוצגה לפני בית-

המישהפט. בעדות זו מתואר רוזנברג כ-חיית-אדם, אותו בחור צנוע ומתולתל, שהסמיק כאשר נתבקש לתאר על דוכן העדים יחסים אינטימיים, תואר בעדותו כמיפלצת אימתנית, מטורף-מין אלים.

מאז פגשה אותו במיקרה בפתח-המלון אחרי-הצהריים, דרך אחריה, בניגוד לר-צונה, וכאשר לחש על אוזנה: "את גברת ואני גבר, ואני יכול להוכיח לך את זה."

החלה פוחדת ממנו. אולם לא היתה כל דרך להיפטר ממנו. הוא חיכה לה בפתח מישורי אל על, ומש נדבק אליה, כל הדרך ניסה ללטף אותה ולנשק את לחיה, ואחר-כך הציע לה ללכת למקום שם ישמעו מוסיקה של אלווים.

כאשר יצאו מהבר הזמין טכסי, היא חש-בה לתת לו להיכנס ראשון למונית, ואז לטרוק את הדלת וללכת. אולם הוא משך אותה בזרועה, והיא מצאה עצמה יושבת לצידו במכונית. כבר שם התחיל למוזמ אותה, אולם היה חושך, היא לא הכירה את הסביבה ולא ידעה מה לעשות.

כאשר עצר את המונית לרגע, כדי לק-נות עוד בקבוקיין וסיגריות, ניסתה לברר היכן היא, ורצתה כי הנהג יעזור לה. אולם הוא לא הבין את האנגלית שבפיה. לבסוף הגיעו לדירתו של רוזנברג, 46

(המשך מעמוד 36)

עם-ישראל כולו ראה אותה במשך 25 דקות תמימות על מסך הטלוויזיה. שחק-נית אחת ומכשיר טלפון אחד מילאו את המסך. היא עשתה זאת בחן, בקלילות ובאמינות, ועם-ישראל שאל את עצמו: מי זו בכלל רחל הדר?

ובכן: היא שחקנית, מאד יוצאת-דופן, מאד מיוחדת. פניה עדינות, שתי צמות מעטרות את קודקודה, ושלושים שנותיה אינן ניכרות עליה.

רחל הדר היא אם לאלמה בת ה-4, לדיאה בת ה-3 והיא אשתו של העיתונאי בני הדר. לפני שנישאה לו, הכירו חרדי, בחוגי התיאטרון והקולנוע כרחל פאנט. גם בשכונת ילדותה, בשיכון הפועל-המזר רחי שביד אליהו, הכירו אותה כרחל פאנט. אך מכירה מהשכונה אינם צופים בטלוויזיה מטעמי דת.

רחל פאנט, מילבד היתה שחקנית שהפ-כה בן-לילה מפרוסמת, היא גם סיפור של בחורה שנולדה וגדלה בבית חרדי, שאותו עזבה והלכה לרעות בשדות זרים. השדות נראו לה והיא נרשמה ללימודי מישחק בבית אולפנו של ניסן נתני. זהו סיפורה של בחורה שהפכה חילונית, אחרי שמרבית שנותיה עברו עליה בסבי-בה חרדית מאד.

היא לבושה בסיגנון שנות השלושים; שמלות רומנטיות וסוודרים קצרים, גרביים שחורות ונעליים שטוחות. תמיד היתה לבושה כך.

על מרזב

לחדר

בפרט הקצר 11 שיחות טלפון (ראה שידור) שגילה אחתה לעם ישראל היא גראתה על המסך כששערה מפור, והיא לבושה גינס מקופלים וחולצות הודיות רקומות ומתחתן חזייה קטנטנה, שגילתה גוף חטוב להפליא. בחייה הפרטיים, רחל הדר אינה לובשת עד היום מיכנסיים וכשהיא הולכת לים, היא עוטה על גופה בגדיים שחור שלם בסיגנון של בגד ריקוד. בסירתו של אבי כהן היא היתה בחורה תל-אביבית טיפוסית. רחל, בחייה הפר-טיים, היא בחורה מאד לא תל-אביבית ומאד לא טיפוסית. היא בחורה מיוחדת במינה החיה בעולם של זכוכית, שדרכו היא רואה את כל העולם וכל העולם רואה אותה. אך קשה לחדור דרך הזכוכית-על-מנת להגיע אליה.

היא מאירת פנים, קולה צרוד, חושני. היא עוברת מנושא לנושא בקלות, מקשיי בה למוסיקה ומחליפה תקליט אחר תקליט.

